

12 Απριλίου 2019

Ταξίδι στη Πύλη του Μεγάλου Αλεξάνδρου... Ο Έλληνας που έφθασε μέχρι το μακρινό Τουρκμενιστάν..

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Τιρ στην γλώσσα των αρχαίων Σκυθών εσήμαινε το τόξο και κεμάν το βέλος. Τιρ-κεμάν λοιπόν ήταν οι άνθρωποι του τόξου και του βέλους. Επίσης ήταν και λάτρεις του ίππου. Από το αρχαίο Τιρκεμάν προέρχεται η σύγχρονη ονομασία Τουρκομάνος ή Τουρκμένοσ ή ακόμη και Τούρκος.

Στην χώρα των Τιρκεμάν ή Τουρκομάνων, στο σημερινό Τουρκμενιστάν, χώρα 6 εκατομ. κατοίκων, πενταπλάσιου μεγέθους από την Ελλάδα, ευρέθη από 23 μέχρι 27 Μαρτίου 2019 ο γράφων, μέλος του ΣΠΟΡΤ Τρικάλων και του ΕΟΣ Αχαρνών, ταξιδευτής του κόσμου.

Το ταξίδι, συντροφιά με την Μαρία, την Χρύσα και τον Παναγιώτη άρχισε την 23 Μαρτίου με προσγείωση λίαν πρωΐ' στην πρωτεύουσα Ασχαμπάντ (η πόλη της Αγάπης).

Μετά από διαδρομή 260 χλμ. ΒΔ του Ασχαμπάντ διαμέσου της στέπας ευρέθημεν στην τοποθεσία Νταρβάζα, όπου ευρίσκεται η λεγόμενη Πύλη της Κολάσεως, σήμα κατατεθέν του Τουρκμενιστάν. Ρώσοι μηχανικοί το 1971, όταν η χώρα ήταν σοβιετική Δημοκρατία, τρυπούσαν την γη για φυσικό αέριο.

Αίφνης, μια τρομερή έκρηξη άνοιξε ρήγμα διαμέτρου 70 μ. και βάθους 20 μ. Διαπίστωσαν ότι μεθάνιο προκάλεσε την έκρηξη. Ακολούθως έθεσαν πυρ για να

καεί το μεθάνιο, υπολογίζοντας ότι σε λίγες ημέρες ή εβδομάδες θα καεί όλο. Λοιπόν το μεθάνιο της Νταρβάζα καίγεται επί 48 χρόνια εκτοξεύοντας φλόγες από όλο το ρήγμα προκαλώντας ένα απίστευτο και μη συναντώμενο αλλού θέαμα, κυρίως την νύχτα και αποτελώντας ένα από τα σημαντικότερα αξιοθέατα του Τουρκμενιστάν.

Άλλος ένας κρατήρας στην περιοχή περιέχει νερό και ένας γειτονικός αναβλύζει κοχλάζουσα λάσπη, θεάματα επίσης σημαντικά. Ωραίο θέαμα αποδίδουν και οι γιούρτες ή γκερ στην πέριξ περιοχή, κυκλικές σκηνές από μαλλί και ύφασμα με κυκλικό κώνο, τυπική φορητή κατοικία των νομαδικών λαών της Κεντρικής Ασίας για αμέτρητους αιώνες, η οποία ακόμη επιζεί στην στέπα.

Επιστρέφοντας αυθημερόν στο Ασχαμπάντ σταματήσαμε για λίγο σε ένα κτηνοτροφικό χωριό της στέπας για να δούμε από κοντά τον τρόπο ζωής των κατοίκων της υπαίθρου, έναν τρόπο ζωής απλό και λιτό εντός πλινθόκτιστων κατοικιών και γκερ και λασπερούς δρόμους, χαρακτηριστικά όλης της Ασίας.

Στέπα.

Μια απέραντη έκταση από την Κασπία Θάλασσα μέχρι την Μογγολία και την Μαντζουρία, έκταση αμμώδης με χαμηλή πράσινη βλάστηση, ένα απέραντο βοσκοτόπι χωρίς δάση και με ελάχιστες καλλιέργειες, πράγμα που για αιώνες ανάγκαζε τους ανθρώπους να μετακινούνται για τις καλές βοσκές των ζώων.

Έκταση-καζάνι που από καιρού εις καιρόν εκρηγνύετο στέλνοντας δυτικά στην Ευρώπη, νότια στο Ιράν και ανατολικά στην Ινδία κύματα ανθρώπων, οι οποίοι με διάφορα ονόματα όπως Αρειοί, Σκύθες, Τούρκοι ή Μογγόλοι άλλαζαν με το πέρασμά τους κάθε φορά τον ρουν της Ιστορίας.

Στο κεντρικό Τουρκμενιστάν και χάριν στις ανασκαφές του διάσημου Ελληνορρώσου καθηγητή Αρχαιολογίας Σαρηγιαννίδη, ο οποίος πέρασε την ζωή του σκάβοντας το Τουρκμενιστάν, αποκαλύφθηκε ποια ήταν η πραγματική καταγωγή και βάση εξόρμησης της περίφημης Αρείας Φυλής.

Εκεί, από τις στέπες ξεχύθηκε το 2.500 π.Χ. ένα μεγάλο κύμα που κατέκλυσε την Ευρώπη και από το οποίο κατάγονται οι περισσότεροι ευρωπαϊκοί λαοί, των Ελλήνων συμπεριλαμβανομένων. 500 χρόνια πριν, το 3.000 π.Χ. ένα άλλο κύμα κατέκλυσε την βόρειο Ινδία, δημιουργώντας το εθνικό έπος των Ινδών Μαχαμπαράτα.

Ο αγώνας των Αρείων για επικράτηση στην πάντα πολυάνθρωπη Ινδία υπήρξε σκληρός και πολυαίμακτος, πλην όμως οι άρειες τετράτροχες άμαξες επικράτησαν των ελεφάντων, ενώ στην αραιοκατοικημένη Ευρώπη οι Αρειοί επικράτησαν εύκολα. Κατ'αυτόν λοιπόν τον τρόπο και με την μεσολάβηση των Αρείων δημιουργήθηκε η καθαρά θεωρητική εθνολογική κατασκευή των λεγομένων Ινδο-ευρωπαίων.

Οι Αρειοί ήταν λαός ευγενής και πολιτισμένος, όπως οι Ινδοί ιστορικοί

παραδέχονται και ήταν οι πρώτοι που επινόησαν την τετράτροχη πολεμική άμαξα. Ας γνωρίζουν όμως όλοι οι απολογητές της Αρείας Φυλής, η οποία, αν και υπήρξε, έχει περάσει πλέον στην σφαίρα του μύθου, ότι η κοιτίδα των κοινών προγόνων ήταν οι στέπες του Τουρκμενιστάν.

Επιστρέφοντας στην Ασχαμπάντ μας περίμενε μια από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις της ζωής μας. Ο γράφων αποκαλεί αυτήν την πόλη ως »το μαρμάρινο κόσμημα της Κεντρικής Ασίας». Η Ασχαμπάντ είναι όχι μόνον στο κέντρο της, αλλά και στην μεγαλύτερη έκτασή της μαρμαρόκτιστη ή μαρμαροκοσμημένη, πράγμα που δεν απαντάται πουθενά αλλού στον κόσμο.

Αυτή η πόλη κτίστηκε για ένα εκατομμύριο ανθρώπους, αλλά την κατοικούν ούτε 250.000 χιλιάδες κάτοικοι. Φουτουριστικά αρχιτεκτονικά σχήματα με πολλά ημικύκλια και πράσινους τρούλους, κομψά τετράγωνα, ξενοδοχεία τύπου Μπουρτζαλ Αράμπ του Ντουμπάι ή Λας Βέγκας, μάρμαρο και λευκό φως, απόλυτη καθαριότητα στους δρόμους συνθέτουν ένα σκηνικό (ναι, κανονικό σκηνικό) που θα έκανε το Χόλυγουντ να κιτρινίσει από ζήλεια.

Εκεί υπάρχουν η Πλατεία της Ουδετερότητας (της χώρας, εννοείται) με την ομώνυμη Αψίδα, το Εθνικό Μνημείο, όπου υπάρχουν τα αγάλματα των σημαντικών ανδρών της τουρκικής Ιστορίας που έζησαν ή πέρασαν από το Τουρκμενιστάν, το Μεγάλο Τζαμί Ρουχύ, και το Μαυσωλείο με το ολόχρυσο άγαλμα του πρώτου μετασοβιετικού προέδρου Σαπουρμουράτ Νιγιαζόφ (πέθανε το 2016), ανθρώπου μυστικοπαθούς και μεγαλομανούς, ο οποίος πίστευε ότι εκτελεί θεϊκή εντολή και αποφάσισε, στηριζόμενος στα έσοδα του φυσικού αερίου να αλλάξει το πρόσωπο της χώρας που του έλαχε να κυβερνήσει.

Παρήγγειλε εκατομμύρια τόνους μαρμάρου από την Ελλάδα και κυρίως από την Ιταλία και έντυσε με μάρμαρο τα παλαιά κτίρια του κέντρου ή έκτισε νέα σε όλες τις μεγάλες πόλεις.

Προς τούτο, ανάγκασε τους πολίτες να εργάζονται όλοι για το κράτος, περιέκοψε τις δαπάνες για την εκπαίδευση και τις συντάξεις κατά το 1|3. Ως άλλος Μουσταφά Κεμάλ άλλαξε το επώνυμό του σε Τουρκμένμπασι (ηγέτης και πατέρας των Τουρκομάνων), έκανε πράξη το χιτλερικό σύνθημα «ένα κράτος, ένα έθνος, ένας ηγέτης» και επέβαλε μια άνευ προηγουμένου προσωπολατρεία.

Ο προσωπικός οδοντίατρος και κατόπιν διάδοχός του Μαλιγκιουλί Μπερτιμουχαμέντωφ συνεχίζει να κυβερνά μονοκομματικά και αυταρχικά και οι υπουργοί και βουλευτές υπάρχουν μόνο για να υπακούουν αυτόν. Θρησκείες, Εκπαίδευση, Τύπος, Οικονομία και Κοινωνία ελέγχονται αυστηρά και η γη ανήκει κυρίως στο κράτος, το οποίο ενοικιάζει αυτήν σε πολίτες για 49 χρόνια με συμβολικό ενοίκιο.

Στην περιοχή των προεδρικών και λοιπών κυβερνητικών κτιρίων απαγορεύεται η φωτογράφιση και το κάπνισμα σε δημόσιους χώρους επισύρει χρηματική ποινή. Τα

ξένα σκληρά νομίσματα που στα αεροδρόμια μετατρέπονται στο εθνικό νόμισμα μανάτ, δεν επιτρέπεται να αλλάξουν κατά την αναχώρηση από την χώρα και οι πληρωμές στα μουσεία γίνονται για τους ξένους σε δολάρια (το ευρώ σχεδόν δεν υπάρχει).

Στο Τουρκμενιστάν υπάρχει Υπουργείο Εντιμότητάς, ένας θεσμός ολοκληρωτικής αντίληψης που παρακολουθεί την ορθή συμπεριφορά των πολιτών, οι γυναίκες ακολουθούν την παραδοσιακή ενδυματολογική παράδοση και είναι σεμνές και αξιότιμες, κάμερες παρακολουθούν όλους τους δημόσιους χώρους και η ρίψη απορριμάτων στον δρόμο συνεπάγεται υψηλό χρηματικό πρόστιμο.

Το Τουρκμενιστάν ως σοβαρό κράτος δεν γνωρίζει το φαινόμενο του χουλιγκανισμού και των μπάχαλων και η εκπαίδευση των παιδιών περιλαμβάνει τον σεβασμό προς το κράτος, το περιβάλλον και τους συνανθρώπους. Το σουνιτικό Ισλάμ, αν και είναι η κυριαρχούσα θρησκεία, είναι μάλλον τμήμα της ταυτότητας του έθνους, παρά η πίστη τους. Δεν ακούσαμε ποτέ φωνή ιμάμη, αν και τα τζαμιά υπάρχουν.

Η μόνη διασκέδαση είναι κάποια ρεστωράν, ορισμένα με ζωντανή μουσική κυρίως ρωσική. Γενικά ο λαός είναι πειθαρχημένος και υπάκουος με μέσο μισθό τα 400 ευρώ και με μια ιδιωτική οικονομία που φτάνει μόνο μέχρι το επίπεδο της μεσαίας επιχείρησης και τον κύριο όγκο της οικονομίας, ακόμη και των κατοικιών στο κράτος.

Στο σημείο αυτό ο γράφων οφείλει να εξηγήσει ότι σε όλη την Ασία, πλην ολίγων εξαιρέσεων, υπάρχει ακόμη η παράδοση της ανατολικής δεσποτείας, σύμφωνα με την οποία ο ηγέτης είναι απόλυτος και αδιαμφισβήτητος και η γη ανήκει στο κράτος. Η λεγόμενη ασιατική δεσποτεία, τρόπος διακυβέρνησης των ασιατικών λαών από τότε που υπάρχει Ασία επιζεί βεβαίως και στο Τουρκμενιστάν.

Οι άνθρωποι δεν έχουν δημοκρατία διότι απλώς δεν την χρειάζονται. Τους αρκεί ένας φωτισμένος ευμενής δικτάτωρ. Οι φύλαρχοι της στέπας αντικαταστάθηκαν από τους Ρώσους Τσάρους, από τους σοβιετικούς Γενικούς Γραμματείς και τώρα από απολυταρχικούς ηγέτες χωρίς να αμφισβητηθεί η δομή της εξουσίας. Αυτά όλα όμως εκφεύγουν της κρίσεως ενός ταξιδευτή.

Την 24 Μαρτίου φύγαμε από την Ασχαμπάντ και καθ'οδόν προς την πόλη Μάρυ σταματήσαμε στην περιοχή Ανάου, όπου υπάρχουν τα ερείπια ενός ιστορικού τζαμιού του 15ου αιώνα προς τιμήν του περίφημου Τζελάν Αντίν, ενός πολιτικού και θρησκευτικού ηγέτη του 15ου αιώνα, ο οποίος μετέστρεψε το Τουρκμενιστάν από χώρα σι'ιτική και ζωροαστρική σε σουνιτική και έκτοτε τιμάται ιδιαίτερα, όπως είδαμε.

Λίγο μακρύτερα ευρίσκονται τα ερείπια του κάστρου και της οχυρής πόλης Αμπιβέρντ, έργο των Σελτζούκων του 12ου αιώνα. Η πόλη Μάρυ, κτισμένη

ακριβώς στο μέσον του Δρόμου του Μεταξιού που στα μεσαιωνικά χρόνια ένωνε εμπορικά την Κίνα με την Μεσόγειο, έλκει το όνομά της από την αρχαία χώρα Μαριανή (σημερινό ανατολικό Τουρκμενιστάν) που στην αρχαιότητα με την Σογδιανή (σημερινό Ουζμπεκιστάν) και Βακτριανή (σημερινό Αφγανιστάν) συνδεόταν με συμμαχία.

Στην Μαριανή ο Μέγας Αλέξανδρος τον 4ο αιώνα έκτισε την Μαριανή Αλεξάνδρεια σε έκταση 4.000 στρεμμάτων, ίχνη της Ακρόπολης και της αρχαίας τείχισης αυτής είναι ακόμη ορατά στην προστατευόμενη από την Ουνέσκο αρχαιολογική περιοχή της Μερβ, λίγα χιλιόμετρα έξω της Μάρυ. Εκεί υπάρχουν μνημεία και ερείπια από όλες τις ιστορικές εποχές της Μαριανής, καλύπτοντας Ιστορία 3.000 ετών.

Σουνίτες, Σιίτες και Νεστοριανοί Χριστιανοί, Ιουδαίοι και Βουδιστές και πριν από όλους οι Ζωροάστρες έζησαν εδώ, Σελτζούκοι Τούρκοι και Μογγόλοι, Αραβες, Έλληνες και Πέρσες κατακτητές άφησαν στην Μαρβ το ιστορικό τους αποτύπωμα. Αρχαία κάστρα και μαυσωλεία συμπληρώνουν ένα σκηνικό βγαλμένο από τα βάθθη των αιώνων, όπως φαίνεται ολόκληρο από την Ακρόπολη όπου πάτησαν τα πόδια του Μεγαλέξανδρου.

(σ.σ. Από την περιοχή της Μαρβ, στρατιωτικού κέντρου των Σελτζούκων Τούρκων τον 12ο αιώνα κατήγετο και ο Ερτογκρούλ Χαν, ο οποίος με 300 ιππείς και τις οικογένειές των κατευθύνθηκε στην Μικρά Ασία, αλλά πνίγηκε κατά την διάβαση ενός ποταμού.

Ο γιός του Οσμάν ίδρυσε με την βοήθεια Ελλήνων εξωμοτών μια μικρή ηγεμονία το 1281 στην μεθόριο μεταξύ σελτζουκικού και βυζαντινού κράτους. Οι διάδοχοί του, αφού κατέλυσαν σταδιακά και τα δυο αυτά κράτη δημιούργησαν μια από τις ισχυρότερες αυτοκρατορίες της Ιστορίας, την Οθωμανική, εκτουρκίζοντας όλη την Μικρά Ασία (είδατε τι μπορούν να καταφέρουν οι πολεμιστές της στέπας);

Την 25 Μαρτίου αφήσαμε την Μάρυ και πριν την Ασχαμπάντ προτιμήσαμε να κατευθυνθούμε στα ερείπια της αρχαίας Νίσα. Η Νίσα, μνημείο επίσης υπό την προστασία της Ουνέσκο, ήταν το φρούριο-παλάτι του βασιλιά των Πάρθων, απογόνων των αρχαίων Σκυθών, των πρώτων Τιρκεμάν, οι οποίοι από τον 3ο αιώνα π.Χ. μέχρι τον 3ο αιώνα μ.Χ. δημιούργησαν ένα ισχυρό κράτος από τον ποταμό Ωξο(Ουζμπεκιστάν) μέχρι τον Ευφράτη (Ιράκ).

Απαράμιλλη ήταν η πολεμική τους τακτική με ταχείς κυκλωτικές κινήσεις ιππικού που ευρίσκοντο πάντα στα νώτα του βραδυκίνητου εχθρού και τον σκότωναν με τα περίφημα »πάρθια βέλη» (βέλος με δηλητήριο στην αιχμή του). Αποτέλεσαν τον ισχυρότερο εχθρό της Ρώμης και πριν από αυτούς τον πλέον επικίνδυνο εχθρό των ελληνιστικών βασιλείων της Συρίας και Μικρ. Ασίας.

Ο βασιλιάς Αρσάκης της Παρθίας εξεδίωξε τους Έλληνες κατακτητές από το Ιράν 100 χρόνια μετά τον θάνατο του Μεγ. Αλεξάνδρου. Οι Διάδοχοι Σελευκίδες (Συρία) και Ατταλίδες(Μικρά Ασία) εξαντλημένοι από τους μεταξύ των εμφυλίου

πολέμους (Ελληνες γαρ) μη μπορώντας να αντιμετωπίσουν τους πολεμιστές της στέπας και βλέποντας κατάματα την ολοκληρωτική καταστροφή τους κάλεσαν για βοήθεια την Ρωμαϊκή Σύγκλητο και κληροδότησαν αυτήν τα βασίλειά τους τον 2ο αιώνα π.Χ.

Η Ρώμη κατάφερε να κρατήσει μακριά τους Πάρθους μέχρι τον 3ο αιώνα, εποχή ίδρυσης της Κωνσταντινουπόλεως η παρθική δύναμη υπέκυψε στην δύναμη της περσικής δυναστείας των Σασσανιδών, εχθρού της Κων/λης, μέχρι την οριστική ήττα της από τον Αυτοκράτορα Ηράκλειο.

Όπως όμως φαίνεται από τα ευρήματα της Νίσα στο εθνικό μουσείο Ασχαμπάντ, οι βασιλείς Πάρθοι κοσμούσαν το ανάκτορό τους με ελληνικά αγάλματα, τα κράνη τους ήταν ελληνικής τεχνικής, θαύμαζαν τον ελληνικό πολιτισμό, ενώ έξω από το παλάτι τους ο λαός ζούσε σε γιούρτες. Αθάνατη Αρχαία Ελλάδα.

Ούτε οι εχθροί σου δεν ξέφυγαν από τον πολιτισμό σου. Κατά την θρησκεία ήταν ζωροάστρες, πιστεύοντας στον δημιουργό- θεό Αχούρα και στα 5 στοιχεία της φύσεως (γη,νερό,φωτιά αέρας,αιθέρας) και έχοντας ηθικό κώδικα ομοιάζοντα με τον χριστιανικό. Αναγκάστηκαν να γίνουν μουσουλμάνοι για να γλιτώσουν την σφαγή αρχικά και το εξοντωτικό χάρατσι μετέπειτα.

Οι σημερινοί κάτοικοι της υπαίθρου ακολουθούν ακόμη τις ζωροαστρικές εξαγνιστικές πυρολατρείες, αποδεικνύοντας ότι η αρχική ταυτότητα των λαών ουδέποτε χάνεται, όσοι κατακτητές περάσουν από πάνω του.

Η ημέρα εκείνη έκλεισε με επίσκεψη στην περιοχή Γκεόκτεπε, εθνικό προσκύνημα των όλων των Τουρκομάνων. Εκεί, το 1881 ο Ρώσος στρατηγός Βασίλι Σκόπελεφ συνέτριψε με τα κανόνια του τις σπάθες και τα βέλη των Τουρκμένων νομάδων και ενσωμάτωσε το Τουρκμενιστάν στην τσαρική Ρωσική Αυτοκρατορία.

Ο «bloody» Σκόπελεφ εκτέλεσε όλον τον ανδρικό πληθυσμό από 7 έως 70 ετών. Οι Τουρκομάνοι δεν ξεχνούν την γενοκτονία. Παρ'όλα αυτά ο γράφων τονίζει ότι η Ρωσία, είτε στην τσαρική, είτε στην κομμουνιστική μορφή της έκανε καλό στο Τουρκμενιστάν και σε όλη την Κεντρική Ασία γενικότερα. Εισηγάγε τεχνική, τεχνολογία, βιομηχανία,τρόπους παραγωγής, αρχιτεκτονική και σύγχρονες μορφές διοίκησης εκεί που προηγουμένως υπήρχαν μόνον ιππείς, βοσκοί και γιούρτες.

Η προ'ίστορία του Τουρκμενιστάν (και του Ουζμπεκιστάν) ανάγεται στην παλαιολιθική εποχή. Η εποχή των Αρείων ανάγεται στην εποχή του Χαλκού (3.000 π.Χ.). Ο πατήρ του τουρκομανικού έθνους υπήρξε ο Χογκούς Χαν, ο οποίος το 175 π.Χ. συνένωσε τους νομάδες σε κράτος, μεταξύ της ελληνιστικής και παρθικής εποχής. Από τον 6ο αιώνα π.Χ. ήταν επαρχία του απέραντου περσικού κράτους των Αχαιμενιδών.

Ο Μέγας Αλέξανδρος κατέκτησε την Μαριανή και Σογδιανή το 323 π.Χ. ενώ οι Πάρθοι κυριάρχησαν στις περιοχές αυτές μεταξύ των 3ου π.Χ. και 3ου μ.Χ. αιώνων, συμπεριλαμβανομένου του βορείου Ιράν. Οι Πέρσες Σασανίδες τους

αντικατέστησαν μέχρι τον 7ο αιώνα, οπότε ο αραβικός κατακλυσμός έφερε το Ισλάμ στην περιοχή και μέχρι την Ινδία.

Τον 9ο μέχρι 10ο αιώνα περσικές δυναστείες εκδιώκουν τους Αραβες, πλην όμως το Ισλάμ παρέμεινε. Τον 10ο αιώνα Σελτζούκοι Τούρκοι ερχόμενοι από το Καζακστάν ιδρύουν ένα μεγάλο ισλαμικό κράτος από το Ουζμπεκιστάν έως και το Ιράν. Από τότε, σύμφωνα με τους ιστορικούς, οι τουρκικές φυλές έλαβαν την θέση τους όχι μόνον στην Ιστορία της Κεντρικής Ασίας, αλλά και στην παγκόσμια.

Ένας κλάδος αυτών νικά το 1071 στο Μαντζικέρτ της Ανατολικής Μικράς Ασίας τα βυζαντινά στρατεύματα και ίδρυσαν στην Ανατολία το πρώτο τουρκικό κράτος (ακόμη εκεί είναι). Η σελτζουκική εξουσία καταλύεται στα μέσα του 12ου αιώνα από την περσική δυναστεία του Χορασάν, η οποία όμως δεν ευτύχησε να μακροημερεύσει.

Τον 13ο αιώνα η μογγολική λαίλαπα του Τζεγκίς Χαν κατακλύζει όλη την Ασία μέχρι την Βαγδάτη. Τα μογγολικά ασιατικά κράτη (πλην της ίδιας της Μογγολίας) βαθμιαία εξισλαμίζονται. Η τελευταία λαίλαπα από την Ανατολή ακούει στο όνομα Ταμερλάνος, ο οποίος από το Ουζμπεκιστάν φτάνει μέχρι την Σμύρνη και από εκεί στην Κίνα.

Οι Τιμουρίδες απόγονοί του κυβερνούν με διάφορους Ουζμπέκους Χαν μέχρι το 1881, οπότε ολόκληρη η Κεντρική Ασία πέφτει στα χέρια των Ρώσων εκτός του Ιράν και Αφγανιστάν. Το 1924 το Τουρκμενιστάν γίνεται Σοβιετική Δημοκρατία. Ο δεύτερος πατέρας του τουρκομανικού έθνους ήταν ο πρόεδρος Σαπουρμουράτ Νιγιαζόφ « Τουρκμένμπασι» το 1991 με την διάλυση της ΕΣΣΔ και την ανακήρυξη της τουρκμενικής ανεξαρτησίας.

Αυτός έκτισε την εικόνα του σύγχρονου Τουρκμενιστάν και έθεσε τέλος στην τουρκική ανατολική παντουρκική πολιτική. Όταν σε κάποια επίσκεψη κατά την δεκαετία '90 ο τότε πρόεδρος της Τουρκίας Σουλεΐμάν Ντεμιρέλ αποκάλεσε τον Νιγιαζόφ «αδελφό του», ο Τουρκομάνος τον διόρθωσε αμέσως λέγοντας ότι «εσείς οι Τούρκοι όταν φύγατε από εδώ πριν από 1.000 χρόνια ήσασταν σαν εμάς, τώρα όμως δεν μας μοιάζετε καθόλου», αποδεικνύοντας ότι οι αληθινοί Τούρκοι της Κεντρικής Ασίας δεν αναγνωρίζουν ως γνήσιους Τούρκους τους γείτονές μας, θεωρώντας αυτούς ως ένα ανυπόληπτο συνονθύλευμα Τούρκων και διαφόρων λαών της Μικράς Ασίας χωρίς συγκεκριμένη εθνική ταυτότητα (ο γράφων συμφωνεί απόλυτα). Ο Ντεμιρέλ μετά τον εξευτελισμό έθεσε τέλος στο τουρκικό Drang nach Osten της Τουρκίας και η τουρκική προσέγγιση στην Ανατολή δεν επαναλήφθηκε.

Ο γράφων αποχαιρέτησε το Τουρκμενιστάν την 27 Μαρτίου αναγνωρίζων την ιστορική αξία και σημασία της χώρας. Οφείλω κλείνοντας να ευχαριστήσω για την καλή παρέα τους νέους φίλους μου Μαρία, Χρύσα και Παναγιώτη. Ιδιαίτερα ευχαριστήρια και συγχαρητήρια αξίζουν στην ιδιοκτήτρια του ταξιδιωτικού

γραφείου Θεσσαλονίκης Sunflight κα Μαρία Σούλη για την οργανωτικότητα, την ταξιδιωτική ικανότητα και την ευελιξία της, στοιχεία απαραίτητα για τέτοια δύσκολα πιλοτικά ταξίδια. Εύγε.

Εύχομαι το Τουρκμενιστάν να καθιερωθεί ως προορισμός για τους Έλληνες ταξιδευτές. Ας γνωρίζουν όμως άπαντες ότι από όλους τους ξένους κατακτητές, αυτός που κατ'έξοχήν τιμάται στην Ασία είναι ο Αλέξανδρος ο Μέγας, αυτός που πρώτος δημιούργησε πόλεις με πολιτισμό στην χώρα των Τιρ-κεμάν.

Ιωάννης Ξηρός Ταξίαρχος του Στρατού ε.α *

*Ο Ιωάννης Ξηρός είναι Ταξιδευτής του Κόσμου και παντού όπου ταξιδεύει υψώνει την Ελληνική Σημαία που έχει πάντα Μαζί του

Πηγή: iellada.gr